

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **P. D.,** zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 11 Ca 297/2009 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 8. 12. 2010, č. j. 11 Ca 297/2009 - 23, odmítl žalobu napadající vyrozumění žalované ze dne 26. 7. 2009, č. j. CPR-9333/ČJ-2009-9CPR-V243, kterým nebyl shledán důvodným žalobcův podnět k provedení přezkumného řízení s tím, že rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Domažlice č. j. CPPL-21384-20/ČJ-2009-034061-KP4, ze dne 28. 5. 2009, , o uložení správního vyhoštění žalobci zůstává v platnosti. Podle soudu je zřejmé, že se nejedná o rozhodnutí, nýbrž o vyrozumění ve věci podnětu žalobce k provedení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 správního řádu. Tento úkon žalované nezasahuje do žalobcových subjektivních práv, nenaplňuje znaky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a spadá tak pod kompetenční výluku uvedenou v § 70 písm. a) s. ř. s. Z uvedených důvodů soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) namítl nezákonnost usnesení soudu o odmítnutí žaloby. Podle stěžovatele bylo v daném případě v podstatě potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění, které do jeho subjektivních práv zasahuje. Tímto postupem byl totiž zbaven možnosti využít další opravné prostředky, a to i pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nezákonné. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 11 Ca 297/2009 - 23, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ačkoliv stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tak v případě rozhodnutí o odmítnutí žaloby přichází v úvahu pouze důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pod něj však lze zařadit i nesprávné posouzení povahy úkonu, ohledně něhož byla žaloba soudem odmítnuta. Stěžovatel důvodnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že úkon správního orgánu vydaný postupem podle § 94 odst. 1 správního řádu, kterým mu bylo sděleno, že nebyly shledány důvody k zahájení přezkumného řízení, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Stěžovatel pomíjí smysl a účel přezkumného řízení. To je svou povahou dozorčím prostředkem, na jehož uplatnění není právní nárok. Nelze proto o provedení přezkumného řízení požádat a pouze je možné podat podnět k přezkoumání daného rozhodnutí. V § 94 odst. 1 správního řádu je výslovně uvedeno, že tento podnět není návrhem na zahájení řízení. Stěžovatel tedy uplatnil podnět a jelikož jej správní orgán neshledal důvodným, postupoval v souladu se správním řádem a stěžovateli sdělil tuto skutečnost formou vyrozumění s uvedením příslušných důvodů. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 Ans 1/2008 - 135, www.nssoud.cz, který se sice týkal předcházející právní úpravy, nicméně jehož závěry jsou použitelné i v nyní posuzované věci *„přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 a násl. správního řádu, jehož obdobou je v současnosti přezkumné řízení podle § 94 a násl. nového správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.), je někdy zařazováno mezi mimořádné opravné prostředky, tedy opravné prostředky směřující proti pravomocným správním rozhodnutím. Jde však spíše o prostředek dozoru, kterým disponuje příslušný správní orgán za účelem nápravy právních omylů, tj. k odstranění rozporu rozhodnutí se zákony nebo jinými obecně závaznými právními předpisy. Účastníci řízení, v němž bylo předmětné správní rozhodnutí vydáno a jež nabylo právní moci, totiž nejsou aktivně legitimováni k zahájení daného řízení. V případě mimoodvolacího řízení, jakožto mimořádného procesního prostředku dozorčího práva, jde vždy o zahájení řízení z moci úřední (ex officio) a účastník řízení může podat pouze podnět k přezkoumání daného správního rozhodnutí; zda mu však bude vyhověno a přezkumné řízení bude skutečně zahájeno, závisí zcela na úvaze*

příslušného správního orgánu.“. Tento judikát je třeba doplnit závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71, publikovaným pod č. 1831/2009 Sb. NSS. Podle něj *„přípis, jímž správní orgán sděluje, že neshledává důvody k zahájení přezkumného řízení, je pouhým sdělením úřadu straně a není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; takový úkon je vyloučen z přezkoumání soudem ve správním soudnictví a žalobu proti němu podanou správní soud odmítne jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e), § 70 písm. a) s. ř. s.].*“. Ostatně také starší judikatura (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 9. 1997, č. j. 7 A 179/95 - 17, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 2. 1998, č. j. 6 A 53/97 - 18) vyslovila, že správní akt, jímž je výsledek přezkoumání oznamován účastníkovi, je pouhým sdělením úřadu straně, nikoliv rozhodnutím, a nelze ho proto úspěšně napadat správní žalobou.

Nejvyšší správní soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje a aplikuje je i na posuzovanou věc. Vyrozumění žalované vydané podle § 94 odst. 1 správního řádu tedy není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť nemá vliv na subjektivní práva a povinnosti stěžovatele a nikterak se jím nemění jeho právní postavení, když rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění jím zůstalo nedotčeno.

Tvrzení stěžovatele uvedené v žalobě, že vzdání se práva na odvolání proti tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí nebylo učiněno svobodně a že neznal veškeré důsledky svého jednání, je pro účely nyní posuzované věci bezpředmětné a nemá na ní žádný vliv. Tuto námitku totiž mohl stěžovatel uplatnit v opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění a v na něm navazujícím soudním řízení, neboť se týkala procesního postupu ve věci samé, která byla skončena rozhodnutím o správním vyhoštění. Na tom ničeho nemění ani to, že by patrně bylo odvolání zamítnuto jako nepřípustné, neboť v rámci soudního přezkumu by bylo možné se těmito námitkami zabývat. V nyní projednávané věci je však předmět řízení soudního přezkumu vyrozumění učiněné podle § 94 odst. 1 správního řádu, kterým nebyl shledán důvodným podnět k zahájení přezkumného řízení. Tento úkon však s ohledem na shora uvedené skutečnosti nenaplňuje znaky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a Městský soud v Praze proto postupoval správně, když žalobu jako nepřípustnou odmítl.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť stěžovatel ve věci nebyl úspěšný a žalované nevznikly náklady, které by přesahovaly její běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2011

JUDr. Marie Turková

předsedkyně senátu